

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **T-Mobile Czech Republic a.s.**, se sídlem Tomíčkova 2144/1, Praha 4, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2020, č. j. 9 A 215/2016 - 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 4. 1. 2012 byla mezi žalobcem jako poskytovatelem veřejně dostupné služby elektronických komunikací a společností Finamax s.r.o. (dříve Jettech, s. r. o.) jako žadatelem uzavřena Smlouva významného zákazníka, č. 47247185, s dobou trvání 24 měsíců, kterou se společnost Finamax s. r. o. zavázala k odběru určitého rozsahu žalobcem poskytovaných elektronických telefonních služeb v hodnotě měsíční platby 5000 Kč po celou dobu trvání této smlouvy, přičemž za tento závazek se žalobce zavázal poskytnout společnosti Finamax s. r. o. určité výhody; závazkem žalobce bylo poskytnutí obchodních výhod k telefonním číslům přesně uvedeným v této smlouvě a její příloze č. 1; výhody spočívaly v ceně volání v privátní síti s měsíčními paušály zdarma, dále v kompenzační slevě a poskytnutí HW budgetu.

[2] Dne 23. 10. 2014 podala společnost Finamax s. r. o. (dále jen „žadatel“) stížnost na postup žalobce k Českému telekomunikačnímu úřadu, odboru pro jihomoravskou oblast (dále jen „správní orgán I. stupně“), a současně podnět k zahájení správního řízení s žalobcem pro porušení § 63 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále „zákon o elektronických komunikacích“). Žadatel se rovněž domáhal vydání závazného stanoviska správního

orgánu I. stupně k platnosti uzavřené Smlouvy významného zákazníka (dále také jen „smlouva“ nebo „SVZ“), neboť žadatel zaslal dne 9. 6. 2014 žalobci výpověď této smlouvy, avšak žalobce ji neakceptoval. Po sdělení správního orgánu I. stupně žadatel podaný podnět doplnil o návrh, aby bylo rozhodnuto o ukončení smlouvy k datu 4. 1. 2014 a neplatnosti automatické prolongace smlouvy, alternativně aby bylo rozhodnuto o platnosti odstoupení od smlouvy k datu podání výpovědi dne 9. 6. 2014 spolu s neoprávněností požadavků na úhradu fakturovaných služeb a smluvní pokuty.

[3] Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 22. 6. 2015, č. j. ČTÚ-72 744/2014 - 637/IV.vyř.-KrJ, žádosti vyhověl a určil, že smluvní vztah, který vznikl na základě předmětné smlouvy, zanikl uplynutím výpovědní doby dne 10. 7. 2014. Při posuzování žádosti správní orgán I. stupně usoudil, že SVZ nese znaky účastnické smlouvy, neboť jejím předmětem je formálně i fakticky poskytování služeb elektronických komunikací ve sjednaném množství, kvalitě a po sjednanou dobu. Nejde tedy o jiný typ smlouvy - obchodní smlouvy na poskytování výhod ve vzájemném obchodním styku, jak uváděl žalobce. Na základě uvedeného správní orgán I. stupně posuzoval okolnosti ukončení smlouvy podle čl. 3 podmínek SVZ, tj. přiměřeně užil ustanovení aktuálních Všeobecných podmínek žalobce. Dle nich k ukončení smlouvy může dojít dle bodu č. 2.6.2. výpovědi s výpovědní dobou 30 dnů ode dne doručení výpovědi operátorovi, přičemž jsou stanoveny podmínky úhrady nákladů v souvislosti s ukončením smlouvy. Uvedené znění všeobecných podmínek označil správní orgán I. stupně jako zcela souladné s § 63 odst. 1 písm. p) zákona o elektronických komunikacích.

[4] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce rozklad; namítal, že předmětná smlouva je zvláštní specifickou smlouvou, jež je uzavírána výhradně s podnikateli a nemá smysl bez účastnických smluv; není proto důvodu ve věci aplikovat Všeobecné podmínky. Žalobce tvrdil, že SVZ není smlouvou o poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací nebo připojení k veřejné komunikační síti, ale o nadstandardních obchodních výhodách; smluvní strany si sjednávají práva a povinnosti na základě individuálních požadavků smluvních stran a tyto služby jsou zpravidla neveřejné a mají obchodní charakter. Služby elektronických komunikací zákazník využívá na základě účastnické smlouvy, nikoliv na základě SVZ. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že § 63 odst. 1 písm. p) zákona o elektronických komunikacích, byl s účinností od 4. 12. 2014 změněn tak, že se aplikuje pouze ve vztahu ke spotřebitelům, čímž bylo potvrzeno, že SVZ nemůže být ukončena předčasně.

[5] Rozhodnutím předsedy Rady žalovaného ze dne 22. 8. 2016, č. j. ČTÚ-67 670/2015-603, byl k rozkladu žalobce upraven výrok I. a dále byl zrušen výrok II. o náhradě nákladů řízení z důvodu nesprávného posouzení typu sporu v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť tento uvedl odkaz na § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, jenž se vztahuje k řízení o námitce proti vyřízení reklamace a na řízení o žádosti o určení právního vztahu nedopadá.

[6] Po věcné stránce žalovaný na základě § 63 odst. 11 a § 63 odst. 1 písm. p) zákona o elektronických komunikacích konstatoval, že SVZ se řídí režimem zákona o elektronických komunikacích upravujícím účastnické smlouvy a jejich náležitosti. Žalovaný uvedl, že existence SVZ a poskytování výhod a služeb elektronických

pokračování

komunikací s ní souvisejících nemůže probíhat samostatně bez existence účastnické smlouvy a bez poskytování služeb elektronických komunikací dle zákona o elektronických komunikacích; smluvní režim SVZ a účastnické smlouvy je natolik provázaný, že tvoří neoddělitelný celek, tedy SVZ není čistě obchodní smlouvou o poskytování výhod. SVZ má sice rámcový charakter, avšak žalobce není oprávněn se účelovým rozdělením smluvního vztahu na SVZ a účastnickou smlouvu vyhnout aplikaci zákona o elektronických komunikacích na daný smluvní vztah. SVZ je smlouvou, z níž přímo vyplývá povinnost žadatele k čerpání služeb elektronických komunikací a tomu odpovídající povinnost poskytovatele služby elektronických komunikací ve stanoveném rozsahu za úplaty poskytnout, jedná se tedy o smlouvu o poskytování služeb elektronických komunikací, na niž dopadají ustanovení zákona o elektronických komunikacích.

[7] Dle žalovaného bylo tedy možné SVZ vypovědět, a to za podmínek uplatňovaných poskytovatelem pro smlouvy uzavřené na dobu neurčitou. Žalovaný sice přisvědčil tomu, že § 63 odst. 1 písm. p) zákona o elektronických komunikacích byl novelizován, avšak v době podání výpovědi žadatelem byl aplikovatelný na všechny účastnické smlouvy bez ohledu na postavení účastníka, tj. i na podnikatele a právnické osoby. Žalovaný poukázal na to, že možnost vypovědět SVZ vyplývá i ze smluvních ujednání žadatele a poskytovatele, že podmínky SVZ výpověď neupravují a užijí se Všeobecné podmínky žalobce a platný právní řád České republiky. Smluvní vztah mezi žadatelem a žalobcem byl změněn na základě Všeobecných podmínek poskytovatele účinných od 26. 1. 2014, jež v čl. 2.6.2 umožňují smlouvu uzavřenou na dobu určitou vypovědět před uplynutím sjednané doby trvání při současném vzniku nároku poskytovatele na doplacení 20 % paušálu zbývajících do původní sjednané doby trvání smlouvy. S ohledem na výše uvedené dospěl žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně k závěru, že SVZ bylo možno vypovědět, a to s výpovědní dobou 30 dnů. Dle žalovaného správní orgán I. stupně tedy rozhodl správně, když žádosti žadatele vyhověl.

[8] Žalobce proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného podal žalobu, v níž uplatnil podobné námitky (žalobní body) jako v rozkladu; namítal, že SVZ může existovat sama o sobě a je čistě obchodní smlouvou, na základě které jsou poskytovány obchodní výhody plynoucí z míry závazku obchodního partnera odebírat služby, které žalobce poskytuje. Žalobce zdůraznil, že neposkytuje pouze služby elektronických komunikací, ale i jiné služby, které nejsou regulovány zákonem o elektronických komunikacích. I pokud by byly smlouvy na sobě natolik závislé, že bez sebe nemohou existovat, nelze dle názoru žalobce uzavřít, že pokud se jedna smlouva (účastnická smlouva o poskytování služeb elektronických komunikací) řídí zákonem o elektronických komunikacích, měla by se tímto zákonem řídit i smlouva obchodní sjednávající výhody při poskytování služeb poskytovaných žalobcem, které nejsou službami elektronických komunikací.

[9] Žalobce dále nesouhlasil s názorem žalovaného, že posuzovaná SVZ je v podstatě smlouvou rámcovou; SVZ totiž nestanoví rámcové podmínky pro další dílčí smlouvy, stanoví práva a povinnosti při využívání služeb poskytovaných žalobcem, a to bez ohledu na existenci dalších dílčích smluv. Z uvedených důvodů žalobce namítal, že na výpověď SVZ se nevztahují ustanovení obsažená v jeho Všeobecných podmínkách, když tato se primárně vztahují pouze na úpravu účastnických smluv, na základě kterých jsou

poskytovány služby elektronických komunikací a nikoliv na úpravu obchodních smluv. S ohledem na to, že úprava výpovědi je v Obchodních podmínkách SVZ řešena, není zde důvod k tomu, aby byla subsidiárně použita úprava ve Všeobecných podmínkách žalobce.

[10] Žalobce následně rozporoval i pravomoc žalovaného rozhodovat o sporu dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, neboť jak dovozuje ze svého náhledu na povahu SVZ, nejde o spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost a účastníkem, který by se týkal sporu o povinnostech uložených zákonem o elektronických komunikacích či na jeho základě. Na straně jedné i druhé jsou obchodní společnosti, které si sjednaly SVZ o poskytování obchodních výhod. Není zde tedy dána pravomoc správního orgánu rozhodovat o tomto typu sporu, protože se netýká poskytování služeb elektronických komunikací ani povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích. O tomto svědčí dle žalobce i aktuální rozhodovací praxe soudů, která o všech závazcích ze SVZ jakožto obchodní smlouvy běžně rozhoduje; v opačném případě by tyto spory musel soud předávat k rozhodnutí žalovanému, k čemuž nedochází.

[11] Žalobce uzavřel, že s ohledem na skutečnost, že se jedná o spor plynoucí z čistě obchodní smlouvy, nemá žalovaný pravomoc rozhodovat o tomto typu sporu a ani pravomoc rozhodovat v řízení určovacím, a věc měla být řešena obecným soudem dle § 80 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Žalovaný tak vydal rozhodnutí ve věci, ke které nemá pravomoc a jeho rozhodnutí je tak nicotné. Žalobce navrhl, aby městský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

[12] Městský soud napadené rozhodnutí předsedy Rady žalovaného zrušil z důvodu jeho nezákonnosti a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Městský soud se nejprve zabýval tím, zda je k projednání žaloby věcně příslušný; přitom vyšel z toho, že předmětem přezkumu bylo rozhodnutí žalovaného vydané podle § 142 správního řádu, v souzené věci tedy nešlo o to, aby městský soud jako soud rozhodující ve správním soudnictví posoudil podstatu sporu, tj. platnost výpovědi SVZ, ale o přezkum, zda žalovaný byl oprávněn postupovat podle § 142 správního řádu a v tomto řízení napadené rozhodnutí vydat.

[14] Městský soud připomněl, že ze znění § 142 správního řádu vyplývá, že pokud lze o určité věci vést sporné řízení, pak o takové věci nemůže správní orgán vést řízení o určení právního vztahu, neboť by nebyly naplněny podmínky uvedeného ustanovení. Při posouzení, zda žalovaný v dané věci mohl řešit otázku zániku právního vztahu (zde výpovědi) v rámci jiného správního řízení, soud odkázal na § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, neboť na základě pravomoci žalovaného dle tohoto ustanovení bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný tedy bezpečně vycházel ze zjištění a náhledu, že rozhoduje v určovacím řízení o určení zániku trvání právního vztahu při vědomí toho, že soukromoprávní spor mezi žalobcem a žadatelem vznikl podle zákona o elektronických komunikacích a není jiným obchodním sporem, o němž by měl rozhodovat soud v občanskoprávním řízení. Žalovaný tedy dovodil svou pravomoc z § 129

pokračování

odst. 1 zákona o elektronických komunikacích a v důsledku toho i pravomoc rozhodovat dle § 142 správního řádu.

[15] Městský soud přisvědčil žalovanému v jeho závěru, že spor mezi žalobcem a žadatelem vznikl podle zákona o elektronických komunikacích, přesto však soud neshledal zákonné podmínky k tomu, aby byl žalovaný ve věci oprávněn vydat rozhodnutí o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu. Soud připomněl, že z § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích vyplývá, že k tomu, aby byla dána pravomoc žalovaného rozhodovat, musí být kumulativně splněny dvě podmínky: jedná se o spor mezi osobou vykonávající telekomunikační činnost na straně jedné a účastníkem, resp. uživatelem na straně druhé (osobnostní vymezení sporu), a spor se týká povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě (věcné vymezení). Nadto, jak judikoval Nejvyšší soud v usnesení č. j. Cdo 2213/2013, pravomoc žalovaného k rozhodování sporů může být dána tehdy, jedná-li se o poskytování toliko veřejně dostupných služeb elektronických komunikací.

[16] V souzené věci soud označil za splněnou podmínku osobnostního vymezení sporu ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, neboť žalobce je poskytovatelem veřejně dostupné služby elektronických komunikací a žadatel je účastníkem ve smyslu § 2 písm. a) téhož zákona nebo minimálně uživatelem veřejné telefonní služby ve smyslu § 2 písm. b) zákona; na uvedeném nemůže nic změnit ani marginální skutečnost, že účastníci smlouvy si ve SVZ ujednali i plnění HW budgetu, které nespadá do předmětu poskytování veřejně dostupné telefonní služby.

[17] Věcný předpoklad pro rozhodování žalovaného dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je splněn povahou soukromoprávního sporu, kdy spor o trvání a platnosti SVZ je sporem účastnickým vzniklým na základě zákona o elektronických komunikacích. Poskytované služby jsou službami, které poskytuje telekomunikační operátor (zde žalobce) z důvodu účastnické smlouvy, neboť výhodami dle SVZ žalobce neposkytuje žádnou samostatnou, izolovanou službu, jen modifikuje smluvní ujednání na hodnotu služeb v určitém jiném rozsahu a tomu odpovídají povinnosti účastníků smlouvy. Žalobce je přímým poskytovatelem služeb elektronických komunikací, je v přímém vztahu k žadateli, je vázán povinnostmi vztahujícími se ke smluvnímu ujednání s účastníkem (§ 61 a násl., zejména § 63 zákona o elektronických komunikacích), proto povinnosti, které z této smlouvy vznikají, jsou ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích *službami na základě tohoto zákona*.

[18] Protože se spor mezi účastníky smlouvy týkal trvání smlouvy z důvodu výpovědi, tedy náležitosti upravené ve SVZ s odkazem na znění Podmínek SVZ a na Všeobecné podmínky žalobce, konstatoval soud, že šlo o spor, který žalovaný mohl a byl oprávněn vést a vydat o něm rozhodnutí dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Takový spor v soukromoprávní věci mezi žalobcem a žadatelem by pak řešil soud v občanskoprávním řízení dle § 244 a násl. o. s. ř. Žalovaný však takové řízení nevedl a napadené rozhodnutí vydal podle § 142 správního řádu jako rozhodnutí deklarující trvání právního vztahu, což je v rozporu s § 142 odst. 2 správního řádu. K tomu soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 10 As 117/2016 - 64, potvrzující princip, že tam, kde lze vést o sporu řízení před správním orgánem, nelze duplicitně, paralelně, ale

ostatně ani předběžně rozhodovat zásadní právní otázky téhož vztahu v rozhodnutí dle § 142 správního řádu.

[19] Městský soud tudíž uzavřel, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť bylo vydáno v rozporu s § 142 odst. 2 správního řádu bez toho, aby žalovaný, po poučení žadatele a žalobce a v součinnosti s nimi vedl řízení a o věci rozhodl dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

[20] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti uvedenému rozsudku kasační stížnost, v níž uplatnil důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost rozsudku městského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[21] Stěžovatel je toho názoru, že městský soud § 142 odst. 2 správního řádu vyložil a aplikoval nesprávně. Městský soud věc posoudil čistě formalisticky a své závěry opřel toliko o skutečnost, že existuje sporné správní řízení podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, aniž se zabýval tím, zda lze toto řízení vzhledem k okolnostem posuzovaného případu skutečně vést, a co by mělo být jeho předmětem. Stěžovatel sice je v souladu s § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích oprávněn na návrh rozhodovat spory mezi účastníky smluv o poskytování služeb elektronických komunikací, nelze nicméně přehlížet, že žádost o určení zániku právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu v projednávané věci podal ten účastník, který tvrdí, že smluvní vztah zanikl. Z uvedeného je dle stěžovatele rovněž zřejmé, že žadatel, který řízení o určení právního vztahu inicioval, pro sebe ze (dle jeho tvrzení zaniklého) smluvního vztahu nevyvozuje žádné nároky, které by mohl uplatnit ve sporném řízení podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Stěžovatel pro úplnost podotýká, že žadatel nemůže iniciovat ani námitkové řízení podle § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, neboť námitku může podat pouze „účastník“ či „uživatel“ ve smyslu § 2 písm. a) a b) zákona o elektronických komunikacích, přičemž žadatel tvrdí, že účastníkem ani uživatelem není. Jinými slovy účastník, který se určení zániku právního vztahu v projednávané věci domáhá, nemá reálně možnost iniciovat sporné správní řízení, v rámci kterého by otázka zániku právního vztahu mohla být jako předběžná posouzena.

[22] Podle názoru stěžovatele pro aplikaci § 142 odst. 2 správního řádu není postačující, pokud formálně existuje nějaký typ správního řízení, v němž teoreticky připadá řešení sporné otázky v úvahu; rozhodné je, zda správní orgán, popřípadě osoba domáhající se určení právního vztahu, mají skutečně možnost takové řízení zahájit. Konečně i dle dikce § 142 odst. 2 správního řádu se podle odstavce 1 nepostupuje, pokud správní orgán může otázku vzniku, trvání nebo zániku právního vztahu řešit v rámci jiného správního řízení. V projednávaném případě však stěžovatel otázku zániku smluvního vztahu v jiném řízení řešit nemůže, neboť není oprávněn takové řízení z úřední povinnosti zahájit a ani žadatel nemá možnost takové řízení iniciovat. V návaznosti na uvedené stěžovatel poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 3 Cdon 1338/96, jehož závěry a principy z nich vyplývající lze analogicky vztáhnout též na řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu. V kontextu uvedeného je pak zjevně chybný postup městského soudu, který vyšel pouze ze skutečnosti, že mezi účastníky smluv o poskytování služeb elektronických komunikací může být teoreticky vedeno sporné správní řízení, aniž se zabýval tím, zda právní úprava sporného řízení v projednávaném případě představuje

pokračování

vhodný (nebo alespoň reálně použitelný) nástroj pro odstranění stavu nejistoty, v němž se žadatel nachází. Stěžovatel má za to, že v projednávaném případě není sporné řízení podle 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích nástrojem, který lze pro odstranění stavu nejistoty reálně použít, a že jedinečně v rámci řízení o určení právního vztahu lze vytvořit právní rámec způsobilý předejít budoucím sporům mezi žadatelem a žalobcem.

[23] Naopak městským soudem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 10 As 117/2016 – 64, označuje stěžovatel v dané věci jako nepřiléhavý; v uvedené věci se žalobci za pomoci § 142 správního řádu domáhali určení neplatnosti přihlášení se jejich předka k německé národní příslušnosti podpisem dotazníku Fragebogen. Stěžovatel dále připomíná rozhodovací praxi Nejvyššího a Ústavního soudu, podle níž účelem určovací žaloby je eliminovat nejisté postavení žalobce a předejít případným budoucím sporům (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2017, sp. zn. I. ÚS 1440/14). Ve světle uvedeného se jeví jako nelogický výklad městského soudu, podle něhož nelze v projednávané věci vést řízení o určení právního vztahu z důvodu, že účastníci smluvního vztahu by spolu v budoucnu mohli vést spor (v rámci kterého by byla sporná otázka řešena jako předběžná), který by navíc musel iniciovat druhý, v tomto ohledu dosud nečinný účastník (žalobce). Výklad zastávaný městským soudem by žadatele fakticky připravil o možnost odstranit jeho nejisté právní postavení a předejít sporu s žalobcem. Stěžovatel pro úplnost podotýká, že rozhodnutí stěžovatele o určení právního vztahu byla v minulosti přezkoumávána rovněž Krajským soudem v Plzni, který v obdobných věcech opakovaně dovodil oprávnění stěžovatele vydat rozhodnutí o určení právního vztahu.

[24] Stěžovatel namítá, že městský soud překročil rámec soudního přezkumu daný § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť žalobce v žalobě netvrdil, že by vydání napadeného rozhodnutí bylo v rozporu s § 142 odst. 2 správního řádu. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil, a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

[25] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval, že předmětný spor neměl být od počátku veden stěžovatelem, neboť SVZ uzavřená mezi žalobcem a žadatelem, je smlouvou obchodní, nikoli smlouvou účastnickou ve smyslu § 63 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích; na základě SVZ byly poskytovány toliko obchodní výhody a služby elektronických komunikací jako takové byly poskytovány výhradně až na základě jednotlivých účastnických smluv. V souvislosti s uvedeným má žalobce za to, že nebyla dána pravomoc stěžovatele vydávat deklaratorní rozhodnutí týkající se povinností specifikovaných v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

[26] Za předpokladu, že by soud přesto dospěl k závěru, že SVZ je podřízena zákonu o elektronických komunikacích, pak žalobce nesouhlasí se stěžovatelem, že městský soud nesprávně vyložil a aplikoval § 142 odst. 2 správního řádu. Žadatel podal ke stěžovateli výslovně podnět k zahájení správního řízení pro porušení § 63 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, avšak nikde v podnětu neodkazoval na § 142 odst. 1 správního řádu. Dle žalobce si tak stěžovatel podřadil předmětný spor pod § 142 odst. 1 správního řádu svévolně bez jakéhokoli odůvodnění. Argumentace tím, že by žadatel nemohl iniciovat ani námitkové řízení dle § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, neboť tvrdí, že účastníkem ani uživatelem není, považuje žalobce s ohledem

na znění § 2 písm. a) téhož zákona za nesprávnou. Přestože žalobce nepovažuje předmětnou SVZ za smlouvu účastnickou ve smyslu zákona o elektronických komunikacích, žadatel byl dle žalobce účastníkem minimálně na základě účastnických smluv o poskytování internetových služeb elektronických komunikací, které byly aktivní až do 20. 7. 2015, a jako takový byl tedy legitimován podat návrh mimo jiné dle § 129 odst. 1 zákona.

[27] V případě, že by návrh žadatele měl být návrhem dle § 142 odst. 1 správního řádu, pak bylo dle žalobce na místě účastníka vyzvat k odstranění vady spočívající v nedostatku prokázání nezbytnosti určení právního vztahu pro uplatnění práv a v případě, že by tato vada nebyla v přiměřené lhůtě odstraněna, zastavit řízení. Pro případ podřízení SVZ pod zákon o elektronických komunikacích, se žalobce naopak ztotožňuje s názorem městského soudu, dle kterého měl stěžovatel vést řízení jakožto sporné dle § 129 odst. 1 zákona. S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

[28] Stěžovatel podal k vyjádření žalobce repliku, v níž označil námitky žalobce za zcela bezpředmětné, neboť směřují mimo vymezený předmět řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel je toho názoru, že žalobce se při hodnocení věci dopouští stejné chyby jako městský soud, když zcela abstraktně odkazuje na možnost vést sporné řízení, aniž by zvážil, zda skutečně existuje nějaký nárok, jehož by se žadatel mohl v rámci sporného řízení domáhat (žádný konkrétní nárok, který by mohl být předmětem sporu mezi žalobcem a žadatelem, není v rámci vyjádření žalobce specifikován). Stěžovatel podotýká, že případné porušení právní povinnosti ze strany žalobce nemusí nutně vést ke vzniku vymahatelného nároku na straně žadatele (nýbrž může mít za následek např. toliko neplatnost určitého úkonu, což však není skutečnost, která by mohla být uplatněna jako nárok ve sporném řízení). Stěžovatel nadto připomíná, že řízení o určení právního vztahu slouží k předcházení sporů, a nelze tedy přistoupit na výklad, podle něhož nelze takové řízení zahájit toliko z důvodu, že mezi stranami teoreticky připadá v úvahu možnost vést sporné řízení. Stěžovatel proto setrvává na svém návrhu, aby byl rozsudek městského soudu zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

[29] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné a žalovaný je jako stěžovatel zastoupen osobou s vysokoškolským právníckým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[30] Podstatou projednávané věci je přezkum postupu stěžovatele a jeho rozhodnutí ve věci určení právního vztahu podle § 142 správního řádu. Nejvyšší správní soud se především zabýval stížním bodem, který namítá formalistický přístup městského soudu, který konstatoval, že zákon stěžovateli umožňuje rozhodovat s konstitutivními účinky dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích na základě žádosti účastníka, a proto nebylo nezbytné rozhodovat o jeho žádosti podle § 142 správního řádu.

pokračování

[31] Podle § 142 správního řádu „[s]právní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo“ (odstavec 1). „Podle odstavce 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení“ (odstavec 2). „Pro dokazování v řízení o určení právního vztahu platí ustanovení § 141 odst. 4 obdobně“ (odstavec 3).

[32] Řízení o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu je zvláštním typem správního řízení, jehož účelem je upravit specifická pravidla pro vydávání deklaratorních rozhodnutí. Citované ustanovení umožňuje vydat deklaratorní rozhodnutí i o takovém vztahu, který v době vydání tohoto rozhodnutí již neexistuje, ale v minulosti existoval. V tomto deklaratorním rozhodnutí správní orgán rozhodne o tom, zda určitý vztah vznikl, a kdy se tak stalo, a zda takový právní vztah trvá, nebo již zanikl, a pokud zanikl, kdy se tak stalo. Podmínkou vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu je podání žádosti, správní řízení podle tohoto ustanovení je tedy řízením o žádosti ve smyslu § 44 a násl. správního řádu (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2010, č. j. 30 Ca 49/2008 - 57). Pro dané řízení jako celek současně platí, že jej správní řád koncipuje jako subsidiární, tj. jako řízení, které bude přicházet v úvahu jediné tehdy a tam, kdy a kde nebude možné sledovaného cíle dosáhnout vydáním osvědčení podle části čtvrté správního řádu, popř. postupem a rozhodnutím v jiném typu správního řízení. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne prokázání nezbytnosti podání žádosti o vydání rozhodnutí podle § 142 správního řádu automaticky již z toho, že pro dotčené osoby jde o jediný způsob obrany proti zásahům do jejich práv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2012, č. j. 9 As 147/2012 - 66).

[33] Z obsahu správního spisu plyne, že správní orgán I. stupně obdržel dne 23. 10. 2014 od žadatele podání označené jako „stížnost – podnět k zahájení správního řízení“. Žadatel v něm rekapituloval okolnosti uzavření SVZ s žalobcem s tím, že ke smlouvě v době podpisu nebyly připojeny všeobecné obchodní podmínky a žadatel proto dává podnět k zahájení správního řízení s žalobcem pro porušení § 63 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Žadatel dále popsal průběh neúspěšného jednání s žalobcem o změně smlouvy, její automatickou prolongaci a na to navazující podání výpovědi SVZ žadatelem; žalobce výpovědní lhůtu neakceptoval a smlouvu ukončil k datu 4. 1. 2016.

[34] Žadatel se dále domáhal vydání závazného stanoviska správního orgánu I. stupně k platnosti uzavřené SVZ, současně požádal, aby správní orgán vydal stanovisko k ukončení smlouvy výpovědí, včetně vyúčtovaných nákladů. V případě, že správní orgán I. stupně zjistí porušení zákona, domáhal se žadatel, aby byla žalobci uložena povinnost plnění vedoucí ke zjednání nápravy.

[35] V reakci na obdržený podnět zaslal správní orgán I. stupně žadateli sdělení ze dne 21. 11. 2014, v němž bylo shrnuto, že podnět žadatele se týkal několika věcí; k namítanému porušení § 63 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích správní orgán I. stupně uvedl, že jej posoudí, s tím, že se jedná o řízení o správním deliktu zahajovaném z moci úřední, jehož účastníkem je podezřelý ze spáchání správního deliktu a žadatel bude informován

pouze o tom, zda řízení bylo zahájeno. K návrhu na rozhodnutí o platnosti smlouvy správní orgán I. stupně konstatoval, že se jedná o řízení podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, resp. podle § 142 správního řádu, a vyzval žadatele k formulaci jasného a srozumitelného petitu.

[36] Žadatel na základě zaslání sdělení v podání ze dne 2. 12. 2014 doplnil podnět o návrh, aby správní orgán I. stupně rozhodl o ukončení smlouvy k datu 4. 1. 2014 a neplatnosti automatické prolongace smlouvy, alternativně aby bylo rozhodnuto o platnosti odstoupení od smlouvy k datu podání výpovědi dne 9. 6. 2014, spolu s neoprávněností požadavků na úhradu fakturovaných služeb a smluvní pokuty. K doplnění podnětu žadatel doložil faktury za vyúčtování služeb žalobce za období 13. 6. – 12. 7. 2014, 13. 7. – 12. 8. 2014, a 12. 8. – 12. 9. 2014.

[37] Správní orgán I. stupně vydal dne 14. 1. 2015 pod č. j. ČTÚ-72 744/2014-637/II. vyř. – KrJ vyrozumění o zahájení správního řízení, v němž jako příslušný správní orgán podle § 10 správního řádu a podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích uvědomil účastníky řízení, že bylo na základě návrhu žadatele zahájeno správní řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu; odpůrcem je žalobce jako poskytovatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

[38] Žalobce zaslal dne 27. 1. 2015 k vyrozumění o zahájení řízení své vyjádření, v němž poukázal na znění podmínek SVZ platných a účinných v době uzavření SVZ obsahujících čl. 12 upravující automatickou prolongaci SVZ, pokud ji zákazník včas nevypoví. Žalobce dále uvedl, že na základě SVZ jsou poskytovány výhody v rámci obchodního styku, při odběru určitého množství služeb po určitou dobu. SVZ je tak smlouvou obchodní a neřídí se zákonem o elektronických komunikacích.

[39] Správní orgán I. stupně vydal dne 22. 6. 2015 rozhodnutí, kterým návrhu ve věci určení právního vztahu podle § 142 správního řádu, podaném podle § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, vyhověl, a rozhodl, že smluvní vztah mezi žadatelem a žalobcem zanikl uplynutím výpovědní doby dne 10. 7. 2014.

[40] K rozkladu žalobce vydal předseda rady stěžovatele rozhodnutí, kterým bylo upraveno znění výroku správního orgánu I. stupně tak, že z něj byl vyňat odkaz na § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, neboť tento se vztahuje k řízení o námitce proti vyřízení reklamace a na řízení o žádosti o určení právního vztahu nedopadá.

[41] S ohledem na uvedené lze shodně s městským soudem konstatovat, že napadené rozhodnutí bylo vydáno jako správní rozhodnutí o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu, a to ze sporu vzniklého podle zákona o elektronických komunikacích, neboť na základě pravomoci dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí.

[42] Podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích *„úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.“*

pokračování

[43] Uvedené ustanovení, které je transpozicí čl. 34 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě, platná a účinná do 20. 12. 2020), vymezuje tzv. „účastnické spory“ vůči sporům rozhodovaným stěžovatelem podle § 127 zák. o elektronických komunikacích. Tento termín však pouze indikuje to, že jednou ze stran těchto sporů je účastník, jak je definován tímto zákonem, nikoliv nutně, že účastník musí být tím, kdo podává u stěžovatele žádost o rozhodnutí sporu. Čl. 34 odst. 1 směrnice o univerzální službě, který upravuje nutnost existence transparentních, nediskriminačních, jednoduchých a nenákladných mimosoudních postupů pro vyřešení sporů mezi spotřebiteli a podnikateli zajišťujícími sítě nebo poskytujícími služby elektronických komunikací, se vztahuje na případy, kdy spotřebitel napadá např. kvalitu poskytované služby nebo plnění smluvních podmínek. Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 18. 3. 2010, ve věci *Rosalba Alassini proti Telecom Italia SpA.*, vyslovil, že čl. 34 směrnice o univerzální službě „*musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání právní úpravě členského státu, podle které spory v oblasti elektronických komunikací mezi koncovými uživateli a poskytovateli uvedených služeb, jež se týkají práv přiznaných uvedenou směrnicí, musí být předmětem povinného pokusu o mimosoudní urovnání sporu jako podmínky přípustnosti žaloby k soudu.*“ Zaručuje-li tak právní úprava systematické využití mimosoudního postupu řešení sporů, směřuje k posílení užitečného účinku směrnice o univerzální službě.

[44] Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v usnesení ze dne 14. 9. 2009, č. j. Konf 38/2009-12, vysvětlil, že k tomu, aby mohl stěžovatel rozhodovat účastnické spory, musí být podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích naplněn osobní a věcný předpoklad.

[45] Osobní předpoklad založení pravomoci stěžovatele se naplní, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů) a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Veřejně dostupnou telefonní službou se podle § 2 písm. p) zákona o elektronických komunikacích rozumí *veřejně dostupná služba elektronických komunikací umožňující přímo nebo nepřímo uskutečňování národních nebo mezinárodních volání*. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku § 2 písm. a) citovaného zákona („*účastníkem [se rozumí] každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku § 2 písm. b) téhož zákona („*uživatel [se rozumí] každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*“).

[46] V posuzované věci se žalobce zavázal žadateli zajistit poskytování veřejně dostupných telekomunikačních (elektronických) služeb. Žalobce je osobou vykonávající komunikační činnost; osoba žadatele naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích. Shodně s městským soudem tak lze mít za to, že podmínka osobního vymezení sporu ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích byla splněna; v podrobnostech lze odkázat na odůvodnění městského soudu, s nímž se Nejvyšší správní soud shoduje.

[47] Druhou nezbytnou podmínkou je pak věcný předpoklad, tedy povaha sporu; tato podmínka je dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích splněna tehdy, „pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.“

[48] Je nespornou skutečností, že poskytování veřejných telekomunikačních služeb je službou výrazně regulovanou normami veřejného práva, ze kterých vychází i působnost stěžovatele při rozhodování sporů v této oblasti. To samo o sobě neznámá, že všechny závazky z poskytování telekomunikačních služeb mají automaticky veřejnoprávní povahu. Zákonnodárce převedl rozhodování v některých soukromoprávních věcech na žalovaného z důvodu, že se jedná o specializovanou, technickou agendu, k čemuž je tento úřad dostatečně personálně a technicky vybaven. Vždy je tak nutné rozlišovat, zda tento správní orgán rozhodoval v soukromoprávní věci, nebo ve věci veřejnoprávní, tedy určit charakter konkrétního rozhodnutí a porušení povinnosti [srov. usnesení zvláštního senátu zřízeného dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 23. 1. 2012, č. j. Konf 78/2011 - 6, srov. též usnesení zvláštního senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. Konf 25/2011 - 18].

[49] Ve sporech souvisejících s poskytováním veřejně dostupné telefonní služby může být pravomoc úřadu k rozhodování sporů dána tehdy, jedná-li se o poskytování toliko veřejně dostupných služeb elektronických komunikací. V posuzované věci je tudíž rozhodující charakter SVZ; ta modifikuje smluvní ujednání obsažená v účastnických smlouvách, přičemž ze SVZ přímo vyplývá povinnost žadatele k čerpání služeb elektronických komunikací a tomu odpovídající povinnost žalobce služby elektronických komunikací ve stanoveném rozsahu za úplaty poskytnout. Jelikož se spor týkal povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích, o sporu měl v souladu s § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodovat stěžovatel. Právě pro nezbytnost odborných technických znalostí pro posouzení otázky platnosti smluvních ujednání, a z hlediska ochrany účastníků, bylo rozhodování tohoto sporu stěžovatelem zcela namístě.

[50] Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že podle § 2 s. ř. s. poskytují ve správním soudnictví soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto nebo zvláštním zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Občanský soudní řád v § 244 odst. 1 na druhé straně stanoví, že rozhodl - li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popřípadě smírčí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů (§ 7 odst. 1), a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Tato právní úprava má zajistit účastníkům v případech, kdy správní orgán rozhodoval v rámci své kompetence o soukromoprávní věci, jiný způsob ochrany jejich práv než v řízení ve správním soudnictví.

[51] S ohledem na uvedené, Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem, konstatuje, že věcný předpoklad pro rozhodování stěžovatele dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je splněn povahou soukromoprávního sporu, kdy spor o

pokračování

trvání a platnosti SVZ je sporem účastnickým vzniklým na základě zákona o elektronických komunikacích. Rozhodnutí stěžovatele by pak bylo přezkoumatelné soudem v občanskoprávním řízení dle § 244 a násl. o. s. ř. K povaze ochrany práv uživatele telekomunikačních služeb lze odkázat na rozsudek ze dne 26. 5. 2008, č. j. 4 As 23/2006 - 97, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „(o)chrana soukromých práv, které jsou předmětem řízení před správním orgánem, není zajištěna soudním přezkumem ve správním soudnictví, ale postupem podle části páté občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2003. Soukromým právům je tak poskytována větší ochrana, neboť zatímco ve správním soudnictví soud provádí přezkum správního rozhodnutí s možností v případě zjištěné nezákonnosti pouze takové rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu k novému projednání, v řízení podle části páté o. s. ř. je povolán k tomu, aby v případě, kdy dospěje k závěru, že o věci mělo být rozhodnuto jinak, než rozhodl správní orgán, sám o věci rozhodl a nahradil tak rozhodnutí správního orgánu.“

[52] Městský soud tedy postup správních orgánů podle § 142 odst. 1 správního řádu důvodně považoval za nezákonný a též důvodně rozhodl o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci stěžovateli k dalšímu řízení. Jestliže stěžovatel mohl vést řízení a o věci rozhodnout dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, přičemž žadatel měl možnost v tomto řízení uplatňovat práva způsobem předvídaným v § 142 správního řádu, pak je v rozporu se smyslem správního řádu, zásadou ekonomie řízení, zásadou legitimního očekávání a právní jistotou, pokud stěžovatel takové řízení nevedl a namísto toho vydal deklaratorní rozhodnutí podle § 142 správního řádu. Určujícím momentem k posouzení konkrétní věci je totiž volba takového řešení, které bude lépe sloužit ochraně práv žadatele a nebude mu bránit v přístupu k soudu (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2016, sp. zn. IV. ÚS 2497/16).

[53] Argumentuje-li stěžovatel tím, že postup podle § 142 správního řádu odstranil nejisté právní postavení žadatele a umožnil předejít sporu s žalobcem, pak s uvedeným nelze souhlasit, neboť napadené rozhodnutí není objektivně způsobilé předejít případným dalším sporům mezi účastníky. Obdobně nedůvodná je i argumentace stěžovatele § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, či tvrzením žadatele, že účastníkem či uživatelem ve smyslu téhož zákona není. Řízení podle § 142 správního řádu není a nemůže být náhradou pro jiná řízení, v nichž je zapotřebí zásadní sporné otázky určitého právního vztahu vyřešit s konstitutivními účinky. Stěžovatelem citované rozsudky Krajského soudu v Plzni vycházejí z odlišného skutkového stavu, kdy řízení dle § 142 odst. 1 správního řádu předcházelo řízení o návrhu žalobce na zaplacení ceny za služby elektronických komunikací a smluvní pokuty za porušení podmínek smlouvy; rozsudky tak nelze bez dalšího aplikovat na posuzovanou věc.

[54] Stěžovatel sám podřadil podání žadatele pod § 142 správního řádu, čímž fakticky obešel řízení, v němž je jako správní orgán oprávněn rozhodnout spor o podmínkách výpovědi jako jedné z náležitostí SVZ významné pro zjištění, zda právní vztah mezi účastníky podle zákona o elektronických komunikacích trvá i nadále. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se přitom stěžovatel zabýval skutkovou a právní argumentací k otázce výpovědi, kterou by zřejmě uplatnil i ve sporném řízení. Nejvyšší správní soud se tak plně ztotožňuje s názorem městského soudu, podle něhož nelze aprobovat výrok rozhodnutí podle § 142 správního řádu, který nemá kýžené právní účinky rozhodnutí ve

sporu dle § 129 odst. 1 zákona, a kdy z tohoto důvodu nemají účastníci ani přístup k přezkumu takového rozhodnutí dle § 129 odst. 1 zákona v občanském soudním řízení dle § 244 o. s. ř., a správní soud nemůže tento přezkum poskytnout. V této souvislosti lze odkázat na rozhodnutí zvláštního senátu pro rozhodování kompetenčních sporů, sp. zn. Konf 84/2008, neboť „*pravomoc soudu v občanském soudním řízení bude založena až tehdy, kdy správní orgán rozhodne věcně o sporu nebo o jiné právní věci vyplývající ze soukromoprávních vztahů, tj. zjistí, co je právem, nebo toto právo založí*“.

[55] Městský soud tedy existenci důvodu dle § 78 odst. s. ř. s. pro zrušení rozhodnutí žalovaného (stěžovatele), konstatoval věcně správně. Městský soud v závazném právním názoru popsal vady správního řízení, přičemž uložil stěžovateli, aby po poučení žadatele a žalobce a v součinnosti s nimi vedl řízení a o věci rozhodl dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

[56] Nejvyšší správní soud neshledal naplnění stěžovatelem uplatněného kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., proto kasační stížnost ze shora uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[57] Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Žalobci Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ze spisové dokumentace nevyplývá, že by mu v průběhu řízení o kasační stížnosti nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 19. května 2021

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu